

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den Luft, hvori vi gaae

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den Luft, hvori vi gaae", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid57842/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- 18 Mennesket er et Vidunder stort,  
Billed af Gud i det Høie:  
Han kan forstaae, hvad Gud har gjort,  
Over det Alt sig fornøie;  
Han kan tæmme med Konst og Vid  
Bjørn og Løve som Lam og Kid,  
Og strides med Vind og Vove.
- 19 Helvedes listige Hjerte-Tyv  
Daared den yndige Kvinde,  
End dog i hendes Hjerte-Dyb  
Gud kan et Herberg sig vinde,  
Kvinden bragde vor Jord i Band,  
Kvinden fødte vor Frelsermand,  
Han gjorde det godt Altsammen!
- 20 Høielofts-Sale i Tusindtal,  
Bygte til Himmelens Hære,  
Ødte ved Morgen-Stjernens Fald,  
Skal vore Boliger være,  
Hos Gud-Fader i Hans Palads  
Sønnen os har beredt en Plads,  
Hvor kunne vi Ham fuldtakke!
- 

No. 5.\*)

*Mel.* Fryd dig, du Christi Brud.

- 1 Den Luft, hvori vi gaae,  
Den Jord, vi trine paa,  
Den Muur af Hav og Bække,  
Det stjernepynted Dække,  
Blev fyldt med Godt og Glæde  
Til Adams Herresæde.

\*) Brorsøns, lidt ændret.

- 2 Da saae man Jordens Land  
Udi sin Jomfrustand;  
Da saae man infet Andet,  
Paa Landet og i Vandet,  
Paa Klipper og i Dale,  
End skionne Brudesale.
- 3 Men, hvor var Adam da!  
Hvor skulde komme fra  
En Drot paa Jorderige,  
Til Thronen at bestige  
Og al den Rigdom raade?  
Det var den store Gaade!
- 4 Hvor var den Herre, hvor!  
Der laae et Stykke Jord,  
En Haandfuld Sand Gud kaldte  
Til Riget at forvalte,  
Et Støvgran fik den Ære  
Det Konge-Spir at bære.
- 5 Saa er det Guds Maneer,  
Naar man kun Mangel seer,  
Da veed Han Raad at finde,  
Langt over alie Sinde,  
Ja, der en Redning henter,  
Hvor man det mindst forventer.
- 6 Ei Solens Glands, ei Guld,  
Men kun et Stykke Muld,  
Han tager det og vender  
I sine Almagts-Hænder,  
Strax er en Bolig færdig,  
Den store Mester værdig.

- 7 Saa blæser Gud derpaa,  
Det kan saa vel forslaae,  
Livs-Aanden er Hans egen,  
Thi blir Han ei forlegen,  
Hans Aande er Hans Stempel,  
Giør Støvet til Guds Tempel!
- 8 Her staaer da Adam nu,  
Med Gud i Sjæl og Hul  
Hvorhen hans Øie kiger,  
Saa seer han sine Riger,  
Al Jorden til sin Pleie  
Og Himlen til sin Eie.
- 9 Saasnart et Dyr han saae,  
Strax kunde han forstaae  
Dets Art, Natur og Evne,  
Og det derefter nævne,  
Han kunde giennemkige  
Naturens hele Rige.
- 10 Han ledte ei om Guld  
I Skiød af Vand og Muld,  
Han fandt, med Hjertevarmen,  
Guds Kjærlighed i Barmen,  
Den var ham meer alene  
End Guld og Ædelsten!
- 11 Vor Herres Magt og Pris  
Det var hans Paradis,  
Hans Leie, Gang og Sæde  
Var fuld af Fred og Glæde,  
Han havde, kort at sige,  
Paa Jord et Himmerige.

12 O Gud, saa Adam gik  
Paa Jord, med Engle-Blik,  
Nu gaae vi anderledes,  
Saa Jorden maatte kiedes,  
Vort syndig Støv at bære,  
At huse og at nære.

13 Men, Gud skee Lov og Pris!  
Et bedre Paradis  
End det, som blev fordærvet,  
Os *Jesus* har forhvervet,  
En Himmel uden Fare,  
O, gid vi der kun vare!

---

**No. 6.**  
***Kain og Abel.***

---

Kan synges som: Dagen gaar med raske Fjed, af *Weyse*.

1 Kain pløied rask i Vaar,  
Tænkde paa det Næste,  
Abel gik og vogted Faar,  
Tænkde paa det Bedste!

2 Begge, takkende i Høst  
Gud for Vinterføde,  
Offrede med Lovsangs-Røst  
Hver sin Førstegrøde.

3 *Kain* offrede sin Neg,  
*Abel* Dæggelammet,  
*Kains* Tak var Tunge-Leg,  
*Abels* Hjerte flammed!